

[CRÒNICA del JUDICI] 12a setmana: Rosec d'ossos en una normalitat anòmala

written by Lluís Busquets | 29 d'abril de 2019

□Ahir dilluns 29, el macrojudici va reprendre amb una anomalia evident: seguien en presó preventiva un senador –**Romeva**, amb uns 900.000 vots, que mai no ha tingut cap membre del Tribunal per ser on és–i d'altres diputats a Corts (**Junqueras, Sánchez, Rull, Turull...**), tots electes pel poble, del qual, segons l'art. 117 de la Constitució, emana la justícia (!). Però el poble parla i la justícia fa el que vol. El primer a declarar fou **Jordi Molinera**, regidor d'ERC a Altafulla, que el 20-IX-17 va formar part del cordó de voluntaris que va tenir obert un passadís a la porta de la conselleria d'Economia, a uns centímetres de la parella de GC i de ME, fins a la matinada, després que **Sánchez** i **Cuixart** desconvoquessin la concentració. Segons ell, tot va transcórrer amb pacífica normalitat; fins i tot, al vespre, van aparèixer capses d'avituallament que compartiren amb els guàrdies. El relat era tan demolidor respecte als anteriors que fiscalia sols li demanà pels vehicles de la GC. Seguí **Isaac Peraire**, vice-secretari general de coordinació interna, territori i organització d'ERC i batlle de Prats de Lluçanès. Camí de Balaguer va assabentar-se del que passava i anà a Les Franqueses del Vallès, on **Josep M. Jové** –investigat pel TSJC– era detingut. Només volia fer-li costat, a ell i a la seva muller. Els concentrats davant de casa seva estaven en actitud positiva i pacífica i mai no van obstruir el pas de ningú. (Els tractors es van posar damunt d'una rotonda no llunyana; en canvi, els antidisturbis sí que van tallar el pas). Després, a l'hora de dinar, s'arribà a la seu d'Economia i s'hi va estar fins a mitjanit. Cap agressió, cap escomesa. Ell era davant de la tarima-escenari, on es van fer actuacions i

parlaments. A Vox li digué que com a batlle entenia l'1-0 com una jornada electoral normal i la seva obligació era de donar-hi suport. Quan, a preguntes de fiscalia, raonà que la concentració era pel dret a votar i per protestar de l'actuació policial, ja que no era normal que es detingués un alt càrrec de la Generalitat com tampoc no ho era que hi hagués representants electes en aquella sala, **Marchena** li parà els peus dient-li que no fes valoracions. També li ho va dir a **Ivo Vajgl**, exministre d'Afers exteriors eslovè i eurodiputat, que coneixia **Romeva** de la cambra europea i podia assegurar que sempre havia intervingut en la resolució pacífica de conflictes, des de Síria i al Pròxim Orient, i en qüestions de desarmament. **Van der Ende** va ser llest: no li demanà si havia estat observador internacional l'1-0 (així bloquejava cap pregunta de la fiscalia com volia fer **Madrigal**) i, en canvi, li va fer dir que el tema de Catalunya "sempre havia estat present al Parlament europeu", lloc on mai no s'havia prohibit manifestar-lo"; per això "era important parlar-ne, amb respecte i diàleg". En demanar-li sobre el dret a l'autodeterminació, la traductora s'embussà i va ser quan **Marchena** li digué que no fes valoracions. Decidí que si no sabia traduir determinades expressions les manifestés en anglès i continuà. El 24-I-17 assistí a la conferència que van fer a Brussel·les **Puigdemont**, **Romeva** i **Junqueras** –on no parlaren de pregunta ni data concretes–, així com la de **Romeva** a Lubljana el mes de març següent, amb el títol: *Perspectiva europea a la llum de nous processos democràtics*, i sempre va argumentar per a Catalunya solucions de consens i un referèndum democràtic pactat tot i expressar expressar que tota nació té dret d'escollir el seu futur i d'expressar-se lliurement. "Mai parlà de camins violents per assolir cap meta; sempre partia de consens i diàleg recíproc per afrontar la qüestió catalana."

□El segon testimoni internacional va ser l'eurodiputada portuguesa del Partit Socialista **Ana Gomes**, també va deixar **Romeva** com un pacifista convençut. Van treballar deu anys

junts al Parlament Europeu en la subcomissió de Seguretat i defensa i en diversos projectes de pau, en un dels quals, el del Codi d'exportació d'armes a d'altres països, fou ponent. L'objectiu era que fos vinculant i d'obligat compliment per tots els estats, cosa que s'aconseguí el 2008, sota presidència francesa. També recordà que fou el primer home a asseure's en la comissió sobre la igualtat de gènere i a favor dels drets de les dones. **Romeva** era un gran negociador de conflictes, un home de pau, de tarannà no-violent, que en privat li havia dit més d'una vegada que esperava una solució negociada per a Catalunya. El Parlament europeu no li hauria prohibit mai parlar d'autodeterminació, addueix a una pregunta de **Van den Eynde**: "Seria impensable en un parlament democràtic". Amb d'altres col·legues assistí a la conferència del 24-I-17 a Brussel·les, on repetí que esperava una solució negociada com en el cas d'Escòcia o el Quebec. Allí **Puigdemont** parlà de política, **Junqueras** ho va fer més de temes econòmics mentre i **Romeva** ho va fer sobre la vocació de Catalunya vers Europa. L'1-0 estava a Portugal amb els nets i s'esfereí de les escenes de violència i parlà amb ells moment en què **Marchena** va tornar a tallar-la.

□ **Andrej Hunko**, diputat alemany pel partit de l'esquerra radical Die Linke i expert internacional en processos electorals , per la seva banda començà sense distingir entre observador i visitant l'1-0-2017, cosa que va fer a petició de l'advocat. Havent conegut un programa de visitants –va rebre la invitació per correu electrònic, potser des de Diplocat, tot i que o ho podia assegurar–, arribà a Barcelona el dissabte 30 –dia en que ja va visitar un col·legi electoral perquè les famílies s'hi tancaven i volia captar la situació–, s'ajuntà amb d'altres parlamentaris internacionals que havien arribat abans i tenien un programa establert, però no amb representants del govern de Catalunya. L'1-0, amb companys, es desplaçaren amb cotxes a diversos llocs de votació; a un de proper a la Sagrada Família va veure com els policies havien emprat armes amb pilotes de goma perquè hi havia ferits. També

anaren a Girona i a la nit assistiren a un escrutini a un altre col·legi de Barcelona. Els acompanyava una persona catalana, que no podia dir si era de l'administració, però ell es movien autònomament, en plena llibertat i, fins i tot, al marge del grupet... A tots els centres hi havia gran participació i un palpable desig de realitzar aquella votació, amb voluntat pacífica però amb gran decisió. En cap cas no va presenciar cap acte de violència sorgit de la població cap a la policia. Es va fer un comunicat, en què es deixà constància de l'actuació violent de la PN i de la GC. Tenia notícia prohibició del referèndum per part del TC, però estava motivat perquè era conscient d'un esdeveniment polític de gran importància. Volia un testimoni de primera mà d'un acte de desobediència civil (l'expressió tornà a surar a la sala). Sufragà les seves despeses, no costoses des de Colònia, però es quedà fins el dia 5 i a l'hotel li van dir que tenia les dues primeres nits pagades, cosa freqüent en missions internacionals. Ni va haver prou per donar peu a fiscalia per tornar a veure si pescava alguna cosa sobre la malversació de l'1-0 per part de Diplocat. Qui els proporcionà el vehicle? D'altres companys van rebre honoraris? Hi havia un portaveu entre els observadors? Li van caure preguntes d'aquest tipus i va haver d'explicar les diferències entre una visita informal com la seva l'1-0 i un procés d'observació oficial com els que ell portava deu anys fent des del marc del Consell d'Europa, amb més de vint observacions, la darrera la tardor passada en el marc dels comicis de Geòrgia. I com que se li va acudir de dir que havia visitat alguns empresonats –ho va fer a Lledoners, el passat gener i, a la sortida, va declarar que era partidari de trobar una solució democràtica i pacífica en el marc europeu– encara va haver de respondre qui li havia preparat la visita a la presó, com i quan. Fiscalia i Advocada de l'estat buscaven el que podien. A manca de rebel·lió, malversació? Qui no té tall, rossega els ossos.

□A l'hora de dinar es va saber que la Junta Electoral Central, fent cas al recurs de C's i PP contra les llistes

electorals de JxCat a les eleccions europees, havia decidit excloure de les candidatures **Carles Puigdemont**, **Toni Comín** i **Clara Ponsatí**. Segons **Gonzalo Boye** s'ha pretès frenar una altra victòria del sobiranisme i s'ha posat en risc la viabilitat de les eleccions europees. Exagerat? Ara només falta que havent admès la seva presentació a les eleccions, als cinc empresonats electes no se'ls deixi anar a recollir l'acta de diputats i senador... Visca la separació de poders de la democràcia del Regne d'Espanya..

□A les quatre menys deu s'ha reprès el judici amb les declaracions per videoconferència des del Quebec de **Manón Massé** dirigent del partit Quebec Solidari, diputada i experta en processos electorals, que no tingué por de reivindicar-se com a observadora internacional. L'1-0 -2017 va ser a Barcelona convidada per la CUP, pagant-se les despeses. Acceptà desplaçar-s'hi perquè està convençuda que l'autodeterminació és un dret dels pobles. Va recórrer diversos punts de votació acompanyada per membres de l'Associació de Municipis per la Independència, l'AMI. A Vic observà 1.500 persones esperant l'obertura del col·legi electoral, amb por de no poder votar tot i la determinació a fer-ho exercint –de nou l'expressioneta– la desobediència civil. Anà a d'altres centres de votació. L'1-0 va veure que la gent era als col·legis amb alegria, “contents i cantant”, però que, a partir del moment que van córrer “imatges de violència” policial, la gent va tenir “por de no poder votar” i demanava als observadors que es quedessin, com si fossin una garantia de protecció. Assenyalà les FCSE com les úniques responsables de la violència”, tot i que als col·legis que va visitar no van haver-hi càrregues. Va tenir constància d'aquesta violència a través de la televisió i les xarxes socials durant aquella jornada: la por i l'ansietat van anar creixent. De tornada al seu país va aconseguir que l'Assemblea del Quebec aprovés una moció de suport a una solució acordada entre els governs de Catalunya i Espanya. Abans, el 4-X-17 s'havia refusat una presentada per ella a favor del dret de

decidir dels pobles.

□Autodeterminació, desobediència civil... Davant d'aquestes expressions avui **Marchena** no ha tallat. Senzillament, ha fet veure que no les sentia. El darrer a declarar de la jornada va ser el cantautor **Lluís Llach**, ex-diputat de JxSí, que també esmentà la desobediència civil. Era una declaració esperada perquè l'actual TS, ex-convent de les Saleses, havia estat seu del sinistre TOP, que va fer els ulls grossos davant l'assassinat per part de la policia espanyola de cinc obrers en vaga a Vitoria, el març de 1976, com el cantant denuncià a *Campanades a mort*. Ha arribat amb llaç groc, corretja de rellotge groga i ulleres del mateix color, deixat damunt la taula el llibre del senador electe **Raül Romeva**, *Esperança i llibertat*. Ha volgut fer una gran defensa de **Sànchez i Cuixart**; llàstima que ara i adés s'enrotllés com una persiana com més d'un cop solia fer en els seus recitals. Començà expressant el seu desacord "com a independentista, homosexual i ciutadà del món" amb què Vox, que l'havia cridat a declarar, li fes preguntes. **Marchena**, mesurant les paraules, li recordà les seves obligacions. El 20-IX va anar a la Conselleria d'Economia com a responsable polític i com a ciutadà i, amb d'altres diputats, senadors i congressistes decidiren posar-se davant de la porta, a escassos centímetres del binomi de ME i de la GC, d'esquenes a ells i de cara a la gent perquè la diligència judicial s'esdevingués amb ordre, sense que això suposés renunciar a la protesta i a la desobediència civil per com es feien les coses. La gent, tanmateix, tenia una actitud cívica i pacífica. Reivindicà com una mena d'ADN el pacifisme i el civisme de les mobilitzacions a Catalunya durant els últims anys. Els vehicles de la Guàrdia Civil eren plens de periodistes i càmeres. "No vaig veure en cap cas un acte de violència contra els vehicles. El que sí que vaig pensar és que el pes sobre els sostres provocarien desperfectes". A la GC no se'ls va insultar amb mots com "Cabrons!" o "Fills de puta!" ni escopir, però sí que se'ls cridava "Fora les forces d'ocupació!"; tanmateix, van estar serens i tranquils tota la

jornada i deixaven sortir i entrar diferents persones. “Puc donar fe que els guàrdies civils sempre van ser respectats, i que el seu comportament va ser exemplar també...” Va parlar molts cops al dia amb els **Jordis**, que l’anaven mantenint informat (hauria d’arribar detingut el senyor **Jové**, hi havia armes als vehicles i per això van fer un cordó...) i fins i tot li van demanar ajuda quan havia de sortir la Lletrada judicial: ell demanà a diferents diputats i diputades si estaven disposats a encapsular-la i es van preparar a fer-ho, però la sensació era que la sortida s’anà retardant. No va poder aguantar tot el dia allà, però va poder assistir a la conferència de premsa de la Plaça de Sant Jaume i la nit acompanyà als **Jordis** a l’escenari per desconvocar la concentració i demostrar que els parlamentaris els feien costat, cosa que no va ser fàcil. Cuixart va rebre una pitada descomunal. Acompanyant els dos **Jordis**, amb ell, hi havia al darrere **Roger Torrent**, **Jordi Orobitg**, **Eulàlia Reguant** i **Mireia Boya**, que els van donar ànims abans de la intervenció de **Sánchez**, que volgué rematar la feina. Però des de l’escenari no se’ls havia sentit prou... i els animà a repetir la desconvocatòria damunt d’uns vehicles que, si estaven destrossats, ho estaven per la quantitat de periodistes i gent que havien pujat al damunt durant tot el dia. Els **Jordis** es van comportar responsablement: “Sabien que tenien la responsabilitat que allò acabés de la millor manera”. El tinent de la GC va comentar que estaven disposats a esperar “tota la nit si calia”, però que volien sortir-ne amb els cotxes. A ell li van aconsellar que marxés perquè, essent conegut, millor que el fet de romandre allà no encomanés la gent a quedar-se. I així ho va fer.

□Fi de la jornada. Encara no eren les 6. El comentari arreu era l’exclusió de les llistes a les eleccions europees de **Puigdemont**, **Ponsatí** i **Comín** d’acord amb el recurs de C’s i PP. I aviat es plantejà el problema. El termini en què expirava la presentació de candidatures eren les 18 hores i la JEC encara no havia enviat cap comunicat als tres candidats a eurodiputat

amb els motius de la seva exclusió (ho va fer a les 18.42). De quin temps disposava JxCat per registrar una altra candidatura modificada? Altrament, segons es deia, el comunicat tenia quatre vots particulars, entre els quals el del president i el del vice-president, a més de dues vocals, que assegurarien que ni tan sols s'hauria d'haver acceptat el recurs del PP i Cs. A la resolució, en base a la suspensió decretada pel jutge **Pablo Llarena** contra l'exercici de càrrecs públics, s'argumentava que per a ser candidat i tenir dret de sufragi passiu calia ser resident a l'estat espanyol i que la "condició jurídica" dels tres candidats, declarats en rebel·lia, els convertia en inel·ligibles. Aviat hi va haver una resposta: la decisió de la JEC era "la demostració de la connivència entre un sistema judicial" i "determinats interessos polítics". Els implicats tenien 48 hores per recórrer. Demà veurem si el BOE publica els noms de les 18 hores...o no.

Malgrat que segons **Jaume Alonso-Cuevillas**, aquests recursos prosperaran abans de les eleccions, sigui al Suprem, al TC o a Luxemburg, JxCat ha hagut de nomenar substituïts provisionals als tres polítics. Aquests són l'advocat **Gonzalo Boye**, l'ex-batlle de Barcelona, **Xavier Trias**, i la periodista **Beatriz Talegón**. Demà el BOE haurien de figurar els noms dels qui, després de les 6, encara no havien rebut cap comunicat, però què s'hi juguen que seran els provisionals?